Sag 129/86 R

Den hellenske Republik
mod
Rådet og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Dumping — krav om fremlæggelse af dokumenter — fortrolighed«

Sammendrag

Særlige rettergangsformer — foreløbige forholdsregler — genstand — betingelser for at foreskrive foreløbige forholdsregler — alvorligt og uopretteligt tab
(EØF-traktaten, art. 186; procesreglementet, art. 83, stk. 2)

KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
27. juni 1986 *

I sag 129/86 R,

Den hellenske Republik, ved dens befuldmægtigede Y. Kranidiotis og S. Perrakis, henholdsvis særlig sekretær i udenrigsministeriet og juridisk konsulent i udenrigsministeriet, afdelingen for De europæiske Fællesskaber, og med valgt adresse i Luxembourg hos D. Yannopoulos, Grækenlands ambassade, 117, rue Val-Sainte-Croix,

sagsøger,

* Processprog: Græsk.

mod

Rådet for De europæiske Fællesskaber, ved dets befuldmægtigede E. Stein og C. Mavrakos, Rådets juridiske tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos J. Käser, direktør for Den europæiske Investeringsbanks juridiske tjeneste, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

og

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved dens befuldmægtigede J. Temple Lang og D. Gouloussis, Kommissionens juridiske tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Kremlis, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgte,

angående en begæring, hvorved sagsøgeren i det væsentlige kræver, dels at det pålægges de sagsøgte at fremlægge for Domstolen alle de i deres besiddelse værende dokumenter vedrørende Rådets afgørelse 86/59 af 6. marts 1986 om slutning af antidumpingproceduren vedrørende Rådets afgørelse 86/59 af 6. marts 1986 om slutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af naturlig magnesit, dødbrændt (sintret) (EFT L 70, s. 41), med oprindelse i Den kinesiske Folkerepublik og Nordkorea, dels at det pålægges deres befuldmægtigede under ed at erklære, at der ikke findes andre dokumenter,

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL

afsagt følgende

KENDELSE

1 Ved stævning indleveret til Domstolens justitskontor den 26. maj 1986 har Den hellenske Republik i henhold til EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af afgørelse 86/59, hvorved Rådet den 6. marts 1986 sluttede antidumpingproceduren vedrørende importen af naturlig magnesit, dødbrændt (sintret), med oprindelse i Den kinesiske Folkerepublik og Nordkorea (EFT L 70, s. 41) samt af enhver dermed forbunden tidligere eller senere retsakt.

2 Ved stævning indleveret til Domstolens justitskontor den 9. juni 1986 har sagsøgeren i henhold til EØF-traktatens artikel 186 og procesreglementets artikel 83 fremsat begæring om foreløbige forholdsregler, hvorved de kræver, at det pålægges de sagsøgte at fremlægge alle dokumenter vedrørende Rådets nævnte afgørelse 86/59, og at det pålægges deres befuldmægtigede under ed at erklære, at de ikke er i besiddelse af noget andet dokument.

3 Sagsøgte har indgivet svarskrift den 16. juni 1986. Parterne har afgivet mundtlige indlæg den 24. juni 1986.

4 Førend der tages stilling til, om begæringen kan tages til følge, findes det hensigtsmæssigt kortfattet at gennemgå de forskellige etaper i den antidumpingprocedure, som er gået forud for Rådets vedtagelse af den nævnte afgørelse 86/59.

5 I juni 1982 indgav fem græske virksomheder, hvis samlede produktion på det tidspunkt udgjorde hele Fællesskabets produktion af naturlig dødbrændt magnesit, i henhold til artikel 5 i Rådets forordning nr. 3017/79 af 12. december 1979 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det europæiske økonomiske Fællesskab (EFT L 339, s. 1) en klage til Kommissionen over, at der fandt dumping sted med hensyn til indførslerne af samme produkt med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Nordkorea.

6 Da Kommissionen anså denne klage for at indeholde tilstrækkelige beviser for, at der var tale om dumping og et tab forvoldt heraf, gav den den 29. juni 1982

meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure (EFT C 162, s. 3) og indledte den herved nødvendige undersøgelse.

7 Da det ved Kommissionens indledende undersøgelse blev fastslået, at fællesskabsprodukterne og de importerede produkter var identiske, og da det blev afsløret, at der var tale om dumping, hvis gennemsnitsmargen androg 114% for de produkter, der havde oprindelse i Folkerepublikken Kina, og 85% for produkter med oprindelse i Nordkorea, og da der fremkom forskellige oplysninger, der viste, at der var forvoldt tab, f. eks. en væsentlig formindskelse af markedsandelen for de græske producenter af dette produkt i Fællesskabet og en tilsvarende forøgelse af de kinesiske og nordkoreanske produkters markedsandel, et fald i fællesskabssalget på 47% og et fald i den gennemsnitlige udnyttelse af produktionskapaciteten på 54% i 1979 til 22% i 1981, indførte Kommissionen ved forordning nr. 3542/82 af 22. december 1982 (EFT L 371, s. 25) en antidumpingtold lig med det beløb, hvormed prisen pr. ton netto, frit Fællesskabets grænse, ufortoldet, lå under 169 ECU, som gjaldt for en periode på fire måneder fra 1. januar 1983.

8 Denne midlertidige antidumpingtold blev forlænget for en periode på to måneder begyndende den 1. maj 1983 ved Rådets forordning nr. 991/83 af 25. april 1983 (EFT L 110, s. 27). Da Kommissionen mente, at alle betingelser var opfyldt, forelagde den Rådet et forslag til indførelse af en endelig antidumpingtold på den import af magnesit, som havde givet anledning til klagen (dok. KOM (83), 341, endelig tekst). Rådet afslog dog at vedtage dette forslag.

9 Kommissionen afbrød derefter sin undersøgelse indtil midten af juni 1985, da de klagende virksomheder underrettede den om nye første skridt mod et fuldt bevis på dumping og på et nyt tab forårsaget af de kinesiske indførsler af naturlig, dødbrændt magnesit. På grundlag af disse oplysninger besluttede Kommissionen derefter at genoptage antidumpingproceduren vedrørende importen (EFT C 149, s. 2), men denne gang i henhold til Rådets forordning nr. 2176/84 af 23. juli 1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import for lande, der ikke er medlemmer af EØF (EFT L 201, s. 1), som har erstattet Rådets førnævnte forordning nr. 3017/79.

10 Efter den undersøgelse, Kommissionen foretog i efteråret 1985, mente den efter at have sammenlignet det talmateriale, den var i besiddelse af for årene 1981-1984, at det af det bevismateriale, den disponerede over, klart fremgik, at indførslerne af naturlig, dødbrændt magnesit med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Nordkorea ikke længere kunne fremkalde et betydeligt tab for fællesskabsproduktionen som berettigede indførelse af en endelig antidumpingtold. Den forelagde derefter Rådet et forslag om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende denne import.

11 Rådet vedtog dette forslag og traf den 6. marts 1986 i henhold til artikel 9 i den nævnte forordning nr. 2176/84 den ovennævnte afgørelse om slutning af antidumpingproceduren, som er genstand for denne sag om foreløbige forholdsregler.

12 Ifølge EØF-traktatens artikel 186 kan Domstolen foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler i de sager, der er indbragt for den.

13 For at der kan foreskrives sådanne foreløbige forholdsregler som her er begæret, skal begæringen om foreløbige forholdsregler ifølge procesreglementets artikel 83, stk. 2, angive de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget, samt de omstændigheder, der medfører uopsættelighed.

14 Det følger af Domstolens faste praksis, at spørgsmålet om en begæring om foreløbige forholdsregler er uopsættelig i den i procesreglementets artikel 83, stk. 2 forudsatte betydning, skal afgøres under hensyntagen til, om det er nødvendigt at træffe foreløbige forholdsregler for at undgå, at den part, som begærer de foreløbige forholdsregler, påføres et alvorligt og uopretteligt tab.

15 Sagsøgeren har i denne forbindelse påberåbt sig, at der, da der er anlagt sag ved Domstolen, består risiko for fordølgelse eller forvanskning af væsentlige dokumenter, som sagsøgeren nødvendigvis må have adgang til, hvis denne skal have mulighed for at imødegå sagsøgtes argumenter og bevise sine anbringenders rigtighed.

16 De sagsøgte har for deres vedkommende anført i de skriftlige indlæg, som de har indgivet i denne sag om foreløbige forholdsregler, at sagsøgeren ikke har fremført noget argument, hvoraf det fremgår, at der består risiko for et uopretteligt tab, idet det er utænkeligt, at de sagsøgte institutioner vil fordølge eller forfalske dokumenter.

17 Det må konstateres, at bortset fra ganske særlige omstændigheder, som må bevises, og som ikke foreligger i dette tilfælde, er en sag om foreløbige forholdsregler i princippet ikke en sag, der er egnet til at opnå fremlæggelse af sådanne dokumenter som begæret. En sådan fremlæggelse er i virkeligheden en foranstaltning til oplysning af sagen, som Domstolen kan foreskrive i henhold til artikel 21 i statutten for Domstolen under behandlingen af hovedsagen. I øvrigt bemærkes, at fællesskabsinstitutionerne under retsmødet har bekræftet den i deres skriftlige indlæg nævnte forpligtelse til under overholdelse af de gældende rettergangsregler at stille ethvert sådant dokument til Domstolens disposition, som denne anser det for nødvendigt at få forelagt af hensyn til sagens oplysning.

18 Dette princip er så meget desto rigtigere, som sagsøgerens henvisning til en eventuel risiko for fordølgelse eller forvanskning som begrundelse for, at det er nødvendigt at fremlægge dokumenter for Domstolen, forekommer blottet for enhver betydning, når henses til, at sagsøgeren, som er repræsenteret i Rådet, og som normalt modtager samtlige denne institutions dokumenter, ikke har fundet det hensigtsmæssigt at udnytte den mulighed, som sagsøgeren har efter artikel 18 i Rådets forretningsorden til i givet fald at få tilstillet denne institutions mødereferater. Det netop anførte bestyrkes yderligere af, at de græske virksomheder, som har indgivet klagen, efter at have udløst den pågældende antidumpingprocedure heller ikke fandt det nødvendigt at indgive en formel skriftlig anmodning til Kommissionen med angivelse af de ønskede oplysninger i henhold til artikel 7, stk. 4, litra a), i Rådets forordning nr. 2176/84.

19 Det fremgår følgelig af sagens akter, at det eneste argument, sagsøgeren har fremført for, at der foreligger uopsættelighed, er en åbenbar fare for, at de europæiske institutioner, som er implicerede i sagen, vil ændre eller fordølge væsentlige dokumenter. I denne forbindelse har Domstolen under retsmødet særdeles klart understreget, at den finder det utilladeligt, at en sådan beskyldning, som rejser tvivl om

de europæiske institutioners redelighed og upartiskhed, kan fremsættes, uden at der er blevet fremført noget som helst bevis herfor. Efter denne tilkendegivelse fra Domstolens side har sagsøgeren meddelt, at sagsøgeren i sin begæring frafalder ethvert udtryk, der indebærer en sådan beskyldning. Det må således konstateres, at det eneste argument, sagsøgeren har fremført for uopsættelighed, herefter er bortfaldet.

20 Det fremgår klart af det anførte, at sagsøgeren ikke har kunnet føre det i procesreglementets artikel 83, stk. 2, krævede bevis for uopsættelighed, hvorfor det er unødvendigt at tage stilling til, om den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget af de faktiske og retlige grunde, som sagsøgeren har påberåbt sig.

Af disse grunde

bestemmer

PRÆSIDENTEN

før endelig afgørelse træffes:

1) Begæringen tages ikke til følge.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 27. juni 1986.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident